

רחל מרחלת על כל העולם

„לחיי 50 השנים שבינינו!“

ומה עם פער הדורות?

„מצאתי בפוקה את הכל. הוא הכל בשבילי,“ מתפעלת בת ה-18. „הוא גם אבא בשבילי, גם מאהב, גם גבר. נוסף לכך הוא גם ג'נטלמן. כסף לא מעניין אותי, וקשה להגיד שאני עושה את זה בגלל הכסף. בכלל לא. אני כמעט יכולה להגיד שאני אוהבת אותו.“

גם מהאגף המישפחתי אין לה בעיות: „יש לי אמנם אבא,“ היא נזכרת, „שהתגרש מאמי וגר בפרנקפורט. אבל לעולם לא היה איכפת לו ממני, וגם עכשיו לא.“

לאחרונה מבלי בני-הזוג אקסקלוסיבית בישראל: „לפוקה לקחו הרי את הדרכון, עד למישפט שלו,“ מסבירה לי סוזי, „וליי הפפורט נגנב. אז שנינו יושבי-בית.“

אבל אל תרחמו עליה. לפני שלא היו להם פפורטים, הספיקו השניים להיות בגרמניה, קפריסין, ועוד כל מיני פה ושם.

סוזי גאה מאוד בשיא שהשיגה. „עם אף אחת הוא לא היה כליכך הרבה זמן,“ היא מכריזה, חזה נפוח מגאוה מוצדקת. „אפילו עם הנסיכה האיטלקיה, שעליה אמרו שהוא עומד להתחתן איתה, הוא היה רק שלושה שבועות, ואחר כך עוד שבועיים ברומא.“

ברור שבתקופה ארוכה כזו מספיקים לפתח קשרים עמוקים, וליצור הווי מיוחד. „לפעמים, כשאנחנו שתיים ומבטוטים,“ מתעטפת סוזי בנוסטלגיה, „אנחנו שותים לחיי חמישים השנים שבינינו.“

פוקה וסוזי

אם אין לכם משהו מעניין יותר לעשות בימים אלה, אתם יכולים להרים טלפון ברכה לדוגמנית הבלונדית סוזי לרמר. מגיע לה, בחיי: היא השיגה שיא ארצי, שאף אחת לפנייה אפילו לא התקרבה אליו: השבוע מלאו שלושה וחצי חודשים לחברותה עם נערי-הזוהר הוותיק שבהבורה — פוקה הירש בכבודו ובעצמו.

כן, שלושה וחצי חודשים. יותר ממאה ימים. כלומר לילות. „אני יוצאת עם פוקה ערב ערב,“ מספרת הבלונדית (אמיתית, אורגינל) הקטנה. „כל יום אני באה אליו בשבע וחצי בערב. לפעמים אנחנו מבליים בחוץ, לפעמים אנחנו מבליים לנו בבית.“

ברברה ממשיכה לחכות

אבל לעולם לא מאוחר מדי, וברברה ממשיכה לחכות. מי יודע, אולי עכשיו, כשהוא שילח את ילדתו מהקן, אם יסולח לי הביטוי, יוכל האב המסור להתפנות ולשקם את חייו שלו. ניחא.

זה ששמעון עדן היה נרגש, היה רק טבעי. אחרי הכל, הוא היה האבא של הכלה, לא? מה עוד שהיתה זו בתו היחידה, וכל זה. זה שהכלה עצמה, עירית עדן, היתה נרגשת — גם זה היה רק טבעי. אחרי הכל, היא היתה בתו היחידה של אביה של הכלה, לא?

מה שנראה פחות מובן, למשקיפים מן הצד, היתה התרגשותה הנוגעת ללב של חתיכה יפהפייה שנכחה בנישואיה של עירית, שהתקיימו לפני שבועיים. אחרי הכל, החתיכה היתה נעדרת כל קירבת משפחה לכלה, או לאביה, או אפילו לחתן.

היפהפייה הנרגשת ניצבה לצידו של שמעון, וקיבלה את פני האורחים יחד עימו.

אבל כשאתם יורדים לעומקו של עניין, הרי היתה התרגשותה מובנת לא פחות. היתה זאת ברברה קסל, שחקנית ה-סרטים הגרמניה, המצליחה להחזיק מעמד כבר שלוש שנים כידידתו של שמעון.

ושלוש שנים להיות ידדה אצל שמעון זה הרבה, בהתחשב בקצב התחלופה ה-גבוה של החתיכות אצלו.

או ברור שכשהיא עמדה שם, בטקס היהודי הנוגע-ללב, קשה היה לה להימנע מאסוציאציות נוסח „הנה, בעזרת חסדי האל, הייתי אני עומדת שם מתחת ל-חופה,“ וכו'.

האנוס הנצחי

צביקה ומעריצה

כאלה. אין מופע שלו שעובר בשקט. מעריצות מנסות לגרור אותו לשירותים, למכוניות שלהן, לחדר-מלון. ההצעות ה-מגוונות שהוא מקבל בחודש יכלו ל-העסיק את מיפלה-המוסר במשך שנה.

לא שצביקה נעלב מזה. הוא מעריך מאוד את גילויי-החיבה הללו, יודע אפילו שפרנסתו עליהם. אני למשל לא אופתע, אם לפני שהוא יסע בקרוב לארצות-הברית, הוא יתחתן עם חברתו, מירית שם-אור, בחשאי. אני יכולה לתאר לי שכמה אלפי מעריצות יחדלו לבוא לשמוע אותו, אם הן תדענה שאין להן סיכוי יותר.

לא שהיום יש להן סיכוי מיוחד. צביקה אמנם אוהב אותן — בכל גיל, סוג, משקל וצבע — גם בקימעונאות וגם בסיטונאות — אבל יש גבול למה שהבן-אדם מסוגל לשאת ולתת, לא?

וצביקה מוכן באמת לתרום בנדיבות להקלת מצוקת-המין הנשני בארץ, ועושה זאת בחפץ לב, בלי להתלונן.

אפילו באותו מקרה כשהוא לא הספיק להימלט מפני בעל זועם שחזר הביתה במפתיע, והלך כמה ימים עם סימנים על הפרצוף — אפילו אז לא שמעו תלונות מפיו.

אולם אם את אהבתו הוא לא יכול לקבל — את תשורותיהן הוא לא יכול לדחות. בבית הוריו, ובדירה המשותפת שלו ושל מירית, מלאים החדרים בתכ-שיטים, מתנות, גופיות, נעליים, מכנסיים, חתול סיאמי, ומה לא, שהעטירו עליו המעריצות.

מירית, מצידה, נושאת את כל המטר הזה — של מתנות ושל חתיכות — בשלווה סטואית, מתייחסת לזה כאל תופעת-טבע.

בניתיים, לפחות.

אולם-הקולנוע בטבריה היה מלא עד אפס מקום, כולל המעברים. אולם אלפי הצופים לא הרתיעו את הבחורה ההיס-טרית, שזרקה מעליה את החולצה והי-זייה, ובשדיים גלויים זינקה אל הבימה, לעבר צביקה פיק שעמד שם לפני ה-מיקרופון, כשהיא זועקת בקולי-קולות: „קח אותי! קח אותי!“

הזמר ארוך-הקומה (1.95) והשיער (קצת פחות) לא לקח אותה. היו לו די בעיות גם בלעדה. הוא פשוט חיכה עד שיסירו את המעריצה גלויית-הלב מלפניו, והמשיך לשר.

הוא כבר הספיק להתרגל לדברים

ברברה